

صفات خدا

درس ۱۲: نیکویی خدا

دکتر استیون جی. لوسون

در این جلسه به «نیکویی خدا» می‌رسیم؛ توی این جلسه درباره‌ی چه صفت فوق‌العاده‌ای از خدا می‌خوایم صحبت کنیم.

خدا، خدایی نیکوست. در واقع خدا اونقدر خوبه که اسمش در زبان انگلیسی «گاد» از واژه‌ای آلمانی به معنی «برای نیکویی» گرفته شده. گاد و گود! اشتراک زیادی با هم دارند.

گاد و گود در انگلیسی تقریباً مترادف هم هستند. خدا اونقدر خوبه که حتی متداول‌ترین نامی که برای او به کار می‌بریم به معنای نیکو هست.

خدا در درون خودش، در وجودش بسیار نیکوست. قلب او سرچشمه‌ای ابدی از نیکوییست که از آن نیکویی همچون رودی روشن جاری میشه؛ موج‌های نیکویی از تخت او بر خلقتش نازل میشه؛ او نیکوست! او سرچشمه‌ی همه‌ی نیکویی‌هاست. او مخزن همه‌ی نیکویی‌هاست.

به شهادت پیوسته‌ی کلام خدا که نیکویی خدا رو تایید میکنه، گوش کنید: مزور ۳۴: ۸، «بچشید و ببینید که خداوند...» چیست؟ «نیکو است. خوشا به حال شخصی که بدو توکل می‌دارد.»

هر کدوم از ما که اطمینانمون رو بر خداوند می‌گذاریم، به شکل پر جلالی وارد نیکویی خدا میشیم. مزور ۱۰۰: ۵ میگه، «خداوند نیکوست!» مزور ۱۰۶: ۱ میگه: «خداوند را حمد بگوئید، زیرا که او نیکو است!»

وقتی درباره‌ی وجوه فراوان نیکویی خدا در زندگی‌مون فکر و تعمق می‌کنیم، باید شهادتی دائمی از شکرگزاری همواره از لب‌های ما جاری باشه.

واژه‌ی «نیکو» یعنی خدا نسبت به ما مخلوقاتش بسیار خیرخواهه، بسیار مهربانه، بسیار رحیمه! اینکه خدا بسیار دستگیره، بسیار سخاوتمنده؛ بسیار بخشنده است؛ بسیار علاقمند و مراقب هست.

زکریا ۹: ۱۷ میگه: «حَسَن او چه قدر عظیم است.» این یه نیکویی کوچک نیست. بلکه نیکویی خدا نیکویی‌ای عظیم هست. همه‌ی خصوصیات خدا عظیمند؛ درسته؟ خدا در نیکویی خودش

عظیمه! رومیان ۲: ۴ درباره‌ی «دولت مهربانی او» صحبت میکنند. خدا در نیکویی دولت‌منده. و او از بخشش نیکویی خودش به ما خشنود همیشه.

مزمور ۵۲: ۱ میگه، «رحمت خدا همیشه باقی است.» بیایید در دل‌هامون نسبت به نیکویی خدا ترغیب و متقاعد بشیم. گاهی به شرایط اطرافمون نگاه می‌کنیم و شاید حتی در اطمینانمون نسبت به نیکویی خدا دچار تردید میشیم. اما کاری که باید بکنیم اینه که به کلام نگاه کنیم و صحت شهادت‌های او رو بشنویم تا هر از گاهی به قلب‌های مردد خودمون ثابت کنیم که خدا نیکوست و همواره نسبت به ما نیکوست! در حالی که به نیکویی خدا فکر می‌کنیم، با چند دسته‌بندی می‌خوایم افکارمون رو جمع کنیم.

اول از همه، در وسیع‌ترین حالت، «خدا نسبت به همه‌ی مخلوقات نیکوست.» خدا نسبت به تمامی زمین نیکوست. مزمور ۳۳: ۵، «جهان از رحمت خداوند پر است.» مزمور ۱۳۶: ۲۵، «همه‌ی بشر را روزی می‌دهد، زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است.»

به این فکر کنید که خدا چطور سخاوتمندانه به تمامی زمین بخشیده؛ اینکه آفتاب رو مهیا کرده، و هوای تمیز رو، و آب تازه و غذا و همه‌ی زیبایی‌های اطرافمون رو. مزمور ۱۴۵: ۹ میگه: «خداوند برای همگان نیکو است... چشمان همگان منتظر تو می‌باشد و تو طعام ایشان را در موسمش می‌دهی. دست خویش را باز می‌کنی و آرزوی همه‌ی زندگان را سیر می‌نمایی.»

این نیکویی خدا حتی به قلمرو حیوانات هم میرسه. خدا بسیار نیکوست. همونطور که به زودی می‌بینیم، نیکویی فقط محدود به فرزندان و ایمانداران نمیشه؛ بلکه خدا حتی نسبت به غیر ایمانداران هم نیکوست.

اما نیکویی خدا حتی به فراتر از غیر ایمانداران میرسه؛ و در این وسیع‌ترین حالت، نیکویی خدا حتی بر قلمرو حیوانات هم مباره. متی ۶: ۲۶، «مرغان هوا را نظر کنید که نه می‌کارند و نه می‌دروند و نه در انبارها ذخیره می‌کنند و پدر آسمانی شما آنها را می‌پروراند.»

هر روز، خدا پیوسته نیکویی خودش رو در اطراف جهان آشکار میکنه؛ بر موجودات روی زمین، بر پرندگان آسمان، بر ماهیان آبها؛ این تماما جریانی مداوم از نیکویی هست که از جانب خدا به خاطر مراقبت ناشی از مشیت او نسبت به تمامی خلقت میاد.

در ایوب ۳۸: ۴۱، خود خدا صحبت میکنه و میگه: «کیست که غذا را برای غراب آماده می‌سازد، چون بچه‌هایش نزد خدا فریاد بر می‌آورند، و به سبب نبودن خوراک آواره می‌گردند؟» کی این

کلاغ رو خوراک می‌ده؟ کی میتونه از صخره بالا بره، درست جایی که کلاغ آشیانه‌اش رو ساخته؟ که برای انسان غیر قابل دسترسه! هیچ انسانی نمیتونه حتی به آشیانه‌ی کلاغ برسه؛ با این حال خداست که از راه‌های گوناگون برای اون کلاغ‌ها خوراک مهیا میکنه.

مزمور ۱۰۴: ۲۷، «جمع اینها از تو انتظار می‌کشند (داره به خدا می‌گه) تا خوراک آنها را در وقتش برسانی. آنچه را که به آنها می‌دهی، فرا می‌گیرند. دست خود را باز می‌کنی، پس از چیزهای نیکو سیر می‌شوند.» خدا نسبت به تمامی مخلوقات در همه جا نیکوست.

اما دوم اینکه «او حتی نسبت به غیر ایمانداران نیکوست.» خدا نیکویی عمومی خودش رو در چیزی که ما «فیض عام» می‌نامیم که همون فیض غیر رهایی‌بخش هست، به غیر ایمانداران می‌ده، حتی وقتی بر گناهان خودشون پافشاری می‌کنند. خدا دستش رو باز میکنه و حتی به دشمنانش هدایای نیکو می‌بخشه.

بهشون اجازه می‌ده ازدواج کنند. بهشون اجازه می‌ده برکت فرزندان و شادی‌ای که اونها به قلب غیر ایمانداران میارند رو داشته باشند. بهشون اجازه می‌ده به مدرسه برند، تحصیل کنند، کار کنند، احساس موفقیت کنند، بتونند از ترفیع لذت ببرند، و در شغلشون پیشرفت کنند.

خدا اجازه می‌ده به اکتشافاتی برسند و یا موسیقی زیبا بسازند. خدا در نیکویی‌ش اجازه می‌ده که به سفر برند؛ که بتونند زیبایی همه‌ی چیزهایی که خدا آفریده رو ببینند. خدا زیبایی‌ها رو از چشمان اونها مخفی نکرده؛ بلکه حتی برای لذتشون اونها رو در معرض نمایش قرار می‌ده. بهشون اجازه می‌ده روابط داشته باشند؛ دوستانی داشته باشند؛ حامیانی داشته باشند. بهشون اجازه می‌ده که از آب و هوای خوبی که او فراهم میکنه، لذت ببرند و یا از مزایای داروها بهره‌مند بشند.

بهشون اجازه‌ی خوندن می‌ده؛ اجازه می‌ده که از معماری و ساختمان‌ها لذت ببرند؛ به مسابقات ورزشی برند و شاهد هنر باشند. این نیکویی خدا حتی نسبت به غیر ایماندارانه.

متی ۵: ۴۵ درباره‌ی این فیض عام صحبت میکنه؛ این نیکویی عمومی که خدا به شکلی غیر رهایی‌بخش به غیر ایمانداران می‌بخشه؛ جایی که می‌گه: «آفتاب خود را بر بدان و نیکان طالع می‌سازد و باران بر عادلان و ظالمان می‌باراند.»

بعد از این جلسه، وقتی میریم بیرون، آب و هوا رو می‌بینیم و به اطراف نگاه می‌کنیم؛ اینجا واقعا فوق‌العاده است! ایمانداران منحصرا از اینها لذت نمی‌برند. خدا اجازه میده که حتی غیر ایمانداران از زیبایی آفرینش خدا لذت ببرند.

و این شهادتی برای اونها از نیکویی خداست. در رومیان باب ۲ حتی میگه که خدا امیدوارانه از نیکویییش استفاده میکنه تا اونها رو به توبه بیاره. بعد در اعمال ۱۴: ۱۷ میگه: «با وجودی که خود را بی‌شهادت نگذاشت، چون احسان می‌نمود و از آسمان باران بارانیده و فصول بارآور بخشیده، دل‌های ما را از خوراک و شادی پر می‌ساخت.»

در واقع، خدا حتی نسبت به غیر ایمانداران اونقدر نیکوست، که زمان‌هایی تقریبا باعث میشه که ایمانداران لغزش بخورند. انگار که خدا نسبت به غیر ایمانداران حتی بهتره تا نسبت به فرزندان خودش. مزمو ۷۳ متن ویژه‌ی این موضوع هست. آساف در مزمو ۷۳ از آیه‌ی سه این اعتراف رو میکنه و میگه: «سلامتی شریران را دیدم. زیرا که در موت ایشان قیده‌ها نیست و قوت ایشان مستحکم است.» یعنی اونها خوراک فراوان برای خوردن دارند.

اونها اونقدر می‌خورند، اونقدر به سالن‌های ضیافت میرند که بدن‌هاشون فربه شده؛ و مرگ اونها رو هم می‌بینه و به نظر میرسه اونها با دست‌های روی هم گذاشته و لبخندی بر صورت به خاطر لذت از همهی چیزهایی که براشون مهیا شده، می‌میرند.

در آیه‌ی ۵ میگه: «مثل مردم در زحمت نیستند.» گاهی به نظر میاد حتی ایمانداران از سختی‌ها و مصیبت‌های عظیم‌تری نسبت به غیر ایمانداران رنج می‌برند. آیه‌ی ۷ درباره‌ی شریران صحبت میکنه، در حالیکه آساف زندگیشون رو می‌بینه؛ میگه: «چشمان ایشان از فریبه‌ی به درآمده است.»

میگه اونها اونقدر از سلامتی لذت بردند و بهترین غذاها رو خوردند که چشم‌هاشون داره از سرشون میزنه بیرون. اونها چیزهای خوب زیادی در درون دارند. این از کجا میاد؟ از جانب خدا! میگه: «آب‌های فراوان بدیشان نوشانیده می‌شود.» میگه: «همیشه مطمئن بوده، در دولتمندی افزوده می‌شوند.» میگه که دید درستی نداشته تا اینکه به خانگی خداوند وارد میشه.

و در خانگی خداوند، کلام خدا رو شنید. و درباره‌ی آخرت شریران شنید. اینکه چطور وقتی از این سلامتی زندگی و فراوانی زندگی قدم به بیرون می‌گذارند، با اشک‌ها و دندان به دندان ساییدن به درون جهنم نزول می‌کنند.

و تنها اون زمان در خانه‌ی خداوند بود که دید درست رو داشت؛ اینکه آخرت شیرین رو ببینیم! با این حال در این زندگی، خدا چقدر نیکوست، حتی نسبت به غیر ایمانداران.

مزمور ۲۵: ۸، «خداوند نیکو و عادل است. پس به گناهکاران طریق را خواهد آموخت.» حتی بخشی از نیکویی خدا نسبت به غیر ایمانداران اینه که اونها رو در طریقی که باید پیش بگیرند هدایت میکنه.

اما بیشتر از نیکویی خدا نسبت به غیر ایمانداران، نیکویی خدا نسبت به فرزندانست هست، نسبت به ما ایمانداران. خدا چیزهای نیکو رو سخاوتمندانه به ما عطا میکنه. نه تنها فراوانی مادی که با اون به غیر ایمانداران هم برکت میده، بلکه چه کسی میتونه نیکویی خدا رو در زندگی‌های ما نه تنها با برکات روحانی، بلکه حتی برکات فیزیکی و مادی‌ای که به ما عطا شده، انکار کنه!

مزمور ۳۴: ۱۰، «طالبان خداوند را به هیچ چیز نیکو کمی نخواهد شد.» من مزمور ۳۷ رو خیلی دوست دارم که میگه: «خداوند قدم‌های انسان را مستحکم می‌سازد، و در طریق‌هایش سرور می‌دارد. اگرچه بیفتد افکنده نخواهد شد زیرا خداوند دستش را می‌گیرد. من جوان بودم و الان پیر هستم و مرد صالح را هرگز متروک ندیده‌ام و نه نسلش را که گدای نان بشوند.» چقدر خدا نسبت به عادلان نیکوست! او برای ما مهیا میکنه! در واقع مزمور ۸۴: ۱۱ میگه: «زیرا که یهوه خدا آفتاب و سپر است. خداوند فیض و جلال خواهد داد. و هیچ چیز نیکو را منع نخواهد کرد از آنانی که به راستی سالک باشند.»

خیلی وقت‌ها خدا از طریق دعاهاست که اینها رو مهیا میکنه. متی ۷: ۷ میگه: «سوال کنید که به شما داده خواهد شد؛ بطلبید که خواهید یافت؛ بگویید که برای شما باز کرده خواهد شد.» به نظر نمیرسه خدا داره چیزهایی رو از ما مخفی میکنه؟ او میگه: «بیایید، ببینید، بگویید، بطلبید، و به شما عطا خواهد شد!» «زیرا هر که سوال کند، یابد و کسی که بطلبد دریافت کند و هر که بگوید برای او گشاده خواهد شد. و کدام آدمی است از شما که پسرش نانی از او خواهد و سنگی بدو دهد؟ یا اگر ماهی خواهد ماری بدو بخشد؟ پس هرگاه شما که شیرین هستید، دادن بخشش‌های نیکو را به اولاد خود می‌دانید، چقدر زیاده پدر شما که در آسمان است چیزهای نیکو را به آنانی که از او سوال می‌کنند خواهد بخشید!»

پدر آسمانی ما اونقدر نیکوست که از برطرف کردن نیازهای ما خشنود میشه؛ و لذت می‌بره از اینکه ما نزد او بریم و نیازهامون رو به حضورش بیاریم و در نام خداوند عیسیای مسیح از او بطلبیم و او آماده است که مطابق اراده‌ی حاکمانه‌ی مطلق خودش اونها رو مهیا کنه.

مزمور ۸۶: ۵، «زیرا تو ای خداوند، نیکو و غفار هستی و بسیار رحیم!» این نیکویی خدای ماست! یعقوب ۱: ۱۷ میگه: «هر بخشندگی نیکو و هر بخشش کامل از بالا است و نازل می‌شود از پدر نورها که نزد او هیچ... سایه‌ی گردش نیست.»

حالا بیایید با دقت بیشتری درباره‌ی نیکویی خدا نسبت به ما ایمانداران فکر کنیم.

اول از همه، «خدا در برنامه‌هایش برای ما نیکوست.» رومیان ۱۲: ۲ میگه که اراده‌ی او چیه؟ – نیکو، پسندیده و کامل! وقتی می‌خواهیم اراده‌ی خدا رو برای زندگیمون دنبال کنیم، هرگز بد نخواهد بود. بلکه همواره نیکو خواهد بود، اونطور که خدا نیکویی رو در زندگی‌های ما تعریف میکنه. حالا این میتونه شامل شهادت هم باشه؛ اینکه به خاطر ایمانمون به مسیح سوزانده بشیم.

اما اگر این چیزیست که خدا ما رو به انجام اون فرا می‌خونه، پس برای ما چیز نیکویی خواهد بود. چون این خدا رو جلال میده و پاداش عظیمی در آسمان به همراه خواهد داشت. ارمیا ۲۹: ۱۱ میگه: «فکرهایی را که برای شما دارم می‌دانم که فکرهای سلامتی می‌باشد و نه بدی تا شما را در آخرت امید بخشم.»

در واقع نقشه‌های خدا اونقدر نیکو هستند که در افسسیان ۲: ۱۰ می‌خوانیم: «زیرا که صنعت او هستیم، آفریده شده در مسیح عیسی برای کارهای نیکو که خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک نماییم.»

درباره‌ی هر روز زندگی ما، مفهومی از سرنوشت وجود داره؛ اینکه خدا از قبل در آینده‌ی ما ورود کرده و پیش از ما اونجا رفته. و کارهایی نیکو برای ما مهیا کرده تا در اونها سلوک کنیم. چه حس خوشبختی و رضایتی در زندگی مسیحی‌مون داریم! چون خدا کارهای نیکویی برای ما مهیا کرده تا انجامشون بدیم.

او در برنامه‌هاش نیکوست! حقیقتا هست! او در مشیتش نیکوست. نه تنها خدا این برنامه‌ها رو داره، بلکه حاکمیت مطلق هم داره برای اینکه اونها رو محقق کنه.

رومیان ۸: ۲۸، «و می‌دانیم که به جهت آنانی که خدا را دوست می‌دارند و به حسب اراده‌ی او خوانده شده‌اند، همه چیزها برای - چه؟ - برای خیریت «ایشان» با هم در کار می‌باشند.»

حتی آزمایش‌ها و سختی‌ها هم برای خیریت ما هستند. حتی مصیبت‌ها هم برای خیریت ما هستند. آیه‌ی بعد به ما می‌گه خیریت چیه! برای اینکه به صورت پسرش متشکل شویم! می‌تونیم به خیریت بهتری برای زندگی‌تون فکر کنید؟ بهتر از اینکه بیشتر شبیه عیسی مسیح بشید؟ خدا به سادگی از آزمایش‌های ما مثل یه اسکنه استفاده می‌کنه تا هر چیزی رو که شبیه عیسی نیست از زندگی ما بیرون کنه. یک بار وقتی یک تکه سنگ مرمر بزرگ برای میکل آثر آوردند و اون عالی‌ترین مجسمه‌ای که تا حالا ساخته شده رو ازش ساخت، مجسمه‌ی داوود رو، ازش پرسیدند: چطور این کار رو کردی؟ و جواب داد: «من فقط هر چیزی رو که شبیه داوود نبود ازش جدا کردم.» و چیزی که باقی موند، داوود بود.

این کاری‌ست که خدا در تقدیس ما انجام میده. او هر چیزی رو که شبیه عیسی نیست، از ما بر میداره؛ چیزی که مثل عیسی صحبت نمی‌کنه، چیزی که مثل عیسی سلوک نمی‌کنه. و خدا در کنار کلام و روحش از اسکنه‌ی آزمایش‌ها و مصیبت استفاده می‌کنه.

ولی این مشیتی نیکوست، اینطور نیست؟ اینکه ما رو نزدیک‌تر به عیسی بکشونه. اینکه ما رو بیشتر شبیه او کنه. چه خدای نیکویی. او در فراهم‌کنندگی‌ش نیکوست. یعقوب ۱: ۱۷، یک کم قبل‌تر خوندمش: «هر بخشندگی نیکو و هر بخشش کامل از جانب خدا از بالا نازل می‌شود.»

خدا ضروریات اصلی زندگی رو برای ما مهیا می‌کنه. گاهی خدا اونقدر نیکوست که نیکویی‌ش رو سخاوتمندانه بر ما می‌ریزه و گاهی حتی ما رو لوس می‌کنه. او نسبت به ما نیکوست. «او هیچ چیز نیکو را منع نخواهد کرد از آنانی که به راستی سالک باشند.»

او در محافظتش نیکوست. ناحوم ۱: ۷ می‌گه: «خداوند نیکو است و در روز تنگی ملجا می‌باشد.» چند بار خدا ملجا و قلعه‌ی شما بوده؟ وقتی که به سوی او و در او دویدید و نگرانی و اضطراب باید بیرون از این قلعه‌ی فیض می‌موند! وقتی که به سمت خداوند می‌دویدیم! او در صبرش نسبت به ما نیکوست! خدا چقدر با ما صبور بوده؟ بگید قبل از اینکه نجات بیابید چند بار انجیل رو شنیدید؟ چقدر خدا نسبت به ما صبور!

و چه مدت صبوری می‌کنه، در حالیکه منتظر ما می‌مونه تا با عمل خودش، محض فیض ما رو به سطح روحانی بعدی ببره. او در آمرزشش نیکوست. او سریعا ما رو می‌بخشه و لوح قلب ما رو پاک می‌کنه و همه‌ی گناهان ما رو می‌شوهره و پاک می‌کنه. جای تعجب نیست که وقتی به خانه‌ی خداوند

میایم باید همیشه سرودهای ستایش در وصف نیکویی او بخونیم. ارمیا ۳۱: ۱۲ میگوید: «ایشان آمده، بر بلندی صهیون خواهند سرایید و نزد احسان خداوند روان خواهند شد.»

خدا نسبت به ما بسیار نیکوست. بیایید هرگز به نیکویییش شک نکنیم. یکی از بزرگترین حیل‌های شیطان اینست که باعث بشود به نیکویی خدا شک کنیم. این دروغیه که به ضد ما افراشته شده. بیایید این رو با سپر ایمان و زره عدالت رد کنیم. بیایید پاهامون رو با نعلین آمادگی انجیل سلامتی پوشونیم. بیایید کمرهامون رو با کمر بند راستی ببندیم. بیایید کلاه خود نجات بر سر داشته باشیم. بیایید شمشیر روح رو که کلام خداست بر داریم. بیایید در مقابل هر شکی نسبت به نیکویی مطلق خدا نسبت به تمامی خلقت اما مخصوصاً نسبت به ما فرزندانش مقاومت کنیم.